ปัจจัยที่ส่งผลต่อการผิดนัดชำระหนี้: กรณีศึกษาในกลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร และปริมณฑล

Factors Impacting Loan Defaults: The Case of Thai SME Loans in Bangkok Metropolitan Region

วิชญ์พล คุ้มกัน* และกุลบุตร โกเมนกุล
Witchapol Kumgun* and Kulabutr Komenkul

คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต
Faculty of Business Administration, Rangsit University, Thailand

ABSTRACT

This paper aims to investigate factors impacting on bank loan defaults of Thai SME enterprises in Bangkok and the Bangkok Metropolitan Region. The authors focus on enterprises who are normal debtors, and have credit limit for business in the types of long-term loan and overdraft. We obtain data on Thai SMEs including enterprise's characteristics, financial performance, credit information, types of loans, types of industry and loan default information. The samples in this study are totally 592 enterprises, covering the period of 2013 to 2015. We apply a logit model with control variables such as loan types, industries and bank loan regions. Using panel logit regression, our results show that about 17% of the entire sample has bank loan defaults. We find that SMEs default on long-term loans at a higher rate than SMEs with overdraft (OD). Additionally, size of bank loan (credit limit) and enterprise's age are negatively related to the likelihood of bank loan defaults.

ARTICLE INFO

Article history:
Received 11 September 2018
Received in revised form
4 February 2019
Accepted 5 February 2019
Available online
27 June 2019

Keywords:
Loan Defaults
(การผิดนัดชำระหนี้),
Enterprises (ผู้ประกอบการ),
SMEs (ธุรกิจ SMEs),
Credit (สินเชื่อ),
Lending (การกู้ยืมเงิน)

* *ผู้เขียนที่ให้การติดต่อ*
E-mail address: kong.witchapol@gmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยฉบับนี้ศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการผิดนัดชำระหนี้ของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยมุ่งเน้น SMEs ที่เป็นลูกหนี้ปกติ มีสินเชื่อธุรกิจ ประเภทเงินกู้ยืมระยะยาว (Long-Term Loan) และวงเงินเบิกเกินบัญชี (Overdraft) โดยข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยนั้น ประกอบด้วย ข้อมูลพื้นฐานของบริษัท ข้อมูลทางการเงิน ข้อมูลด้านสินเชื่อ ประเภทของสินเชื่อธุรกิจ ประเภทธุรกิจ และข้อมูลในการผิดนัดชำระหนี้ กลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้มีจำนวนทั้งสิ้น 592 บริษัท โดยพิจารณาข้อมูลในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2556 - 2558 ผู้วิจัยได้ประยุกต์ แบบจำลองโลจิต โดยกำหนดตัวแปรควบคุม อันประกอบไปด้วย ประเภทของสินเชื่อธุรกิจ ประเภทธุรกิจ และเขตภูมิภาคของธนาคารผู้ให้กู้ โดยผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธี Panel Logit Regression ผลการวิจัย พบว่า ประมาณร้อยละ 17 ของผู้ประกอบธุรกิจ SMEs ในกลุ่มตัวอย่างมีการผิดนัดชำระหนี้ โดยกลุ่มลูกหนี้เงินกู้ยืมระยะยาวมีอัตราการผิดนัดชำระหนี้มากกว่ากลุ่มลูกหนี้วงเงินเบิกเกินบัญชี นอกจากนี้ ยังพบว่า อายุของบริษัท และวงเงินกู้ (ขนาดของสินเชื่อ) ส่งผลในทิศทางตรงกันข้ามต่อโอกาสผิดนัดชำระหนี้ของผู้ประกอบธุรกิจ SMEs

บทนำ

กลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises: SMEs) เป็นฟันเฟืองสำคัญที่ขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจของหลายประเทศมาช้านานแล้ว (Edinburgh Group, 2012, p.7) ซึ่งจากสถิติทั่วโลกของประเทศที่มีรายได้สูง พบว่า กลุ่มธุรกิจ SMEs มีสัดส่วนรายได้คิดเป็นร้อยละ 50 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product: GDP) (Wattana, 2015) ฉะนั้น กลุ่มธุรกิจ SMEs จึงเป็นรากฐานของระบบเศรษฐกิจ อีกทั้ง ธุรกิจ SMEs ยังเป็นจุดเริ่มต้นของธุรกิจขนาดใหญ่ ยกตัวอย่างเช่น เว็บไซต์ Alibaba ซึ่งเป็นเว็บไซต์ขายส่งสินค้าทุกประเภทที่ใหญ่ที่สุดของโลก โดยเริ่มต้นจากการเป็นธุรกิจ SMEs ในประเทศจีน จนได้จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ของประเทศสหรัฐอเมริกาในช่วงปลายปี พ.ศ. 2557 (Alibaba Group, 2018)

ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา ภาครัฐและภาคเอกชนหลายประเทศจึงเร่งส่งเสริมธุรกิจภาค SMEs ทำให้มีจำนวนผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ทั่วโลกพุ่งสูงขึ้น คิดเป็นร้อยละ 95 ของจำนวนผู้ประกอบการทั้งหมดทั่วโลกและคิดเป็นร้อยละ 60 ของการจ้างงานภาคเอกชน (Ayyagari, Demirguc, and Maksimovic, 2011, p.7) ซึ่งกลุ่ม SMEs ในประเทศไทยก็ขยายใหญ่ขึ้นเช่นเดียวกัน จากข้อมูลสถิติของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ปี พ.ศ. 2557 (Office of Small and Medium Enterprise Promotion (OSMEP), 2015; cited in Iampoom and Tangwirut, 2016, p.1) พบว่า ผู้ประกอบการ SMEs ทั่วประเทศ มีจำนวน 2.74 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 99.7 ของจำนวนวิสาหกิจทั้งหมด

ทว่า ธุรกิจภาค SMEs มีเรื่องของเงินทุนที่เป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งต่อการเติบโต โดยเฉพาะกลุ่มธุรกิจที่จัดตั้งใหม่ หรือประกอบกิจการน้อยกว่า 3 ปี (Amnuayprawit, 2016) และมีกลุ่ม SMEs ไม่น้อยที่ยังต้องการเงินทุนอยู่เป็นจำนวนมาก โดยคิดเป็นร้อยละ 70 ของกลุ่ม SMEs ทั้งหมดทั่วโลก (World Bank, 2015)

ผลจากข้อจำกัดด้านเงินทุนดังกล่าว ธนาคารพาณิชย์หลายประเทศจึงนำเสนอผลิตภัณฑ์สินเชื่อธุรกิจเพื่อแก้ปัญหาการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ซึ่งได้รับการตอบรับเป็นอย่างดี เช่น กลุ่ม SMEs ที่ขอสินเชื่อ

ธุรกิจในสาธารณรัฐมาซิโดเนียมีมากถึงร้อยละ 98 ของกลุ่ม SMEs ทั้งหมด เป็นต้น (Gattni and Soljan, Eds., 2016, pp.15-20) เช่นเดียวกับประเทศไทย กล่าวคือ เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนของสินเชื่อ 3 ประเภท ได้แก่ สินเชื่อธุรกิจ SMEs สินเชื่อธุรกิจขนาดใหญ่ และสินเชื่ออุปโภคบริโภค ทั้งนี้ ไม่รวมการกู้ยืมเงินระหว่างธนาคาร (Interbank) ณ ไตรมาสที่ 4 ปี พ.ศ. 2558 พบว่า สินเชื่อธุรกิจ SMEs อยู่ในสัดส่วนที่สูงที่สุด คิดเป็นร้อยละ 38.4 (Iampoom and Tangwirut, 2016, p.3) อย่างไรก็ตาม เมื่อมีการขอสินเชื่อธุรกิจมากขึ้น กลับทำให้ธนาคารพาณิชย์ประสบปัญหาสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (Non-Performing Loan: NPLs) เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง NPLs ที่มาจากกลุ่ม SMEs โดยปี พ.ศ. 2559 ประเทศไทยมีมูลค่า NPLs รวม 385.7 พันล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีก่อน 48.1 ล้านบาท ส่วนใหญ่มาจากการเพิ่มของ NPLs ในกลุ่ม SMEs ส่งผลให้สัดส่วน NPLs ต่อสินเชื่อรวมเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.83 จากร้อยละ 2.55 (Bank of Thailand, Relationship Communication Office, Organization Communication Department, 2017, p.1) ดังนั้น การป้องกันการเกิด NPLs ที่ถูกต้องของธนาคารพาณิชย์ และเพื่อขับเคลื่อนธุรกิจ SMEs ให้เดินหน้าต่อไปคือ ธนาคารต้องพยากรณ์ได้ว่า ปัจจัยของผู้กู้ตัวไหนที่จะส่งผลต่อการผิดนัดชำระหนี้ให้ได้อย่างแม่นยำที่สุด

ผู้วิจัยเล็งเห็นถึงปัญหาและความสำคัญดังกล่าว จึงได้ทำการศึกษา “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการผิดนัดชำระหนี้: กรณีศึกษาในกลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑล” โดยศึกษาปัจจัย 3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการผิดนัดชำระหนี้ได้แก่ (1) ข้อมูลพื้นฐานของบริษัท (2) ข้อมูลทางการเงิน และ (3) ข้อมูลด้านสินเชื่อ ซึ่งข้อมูลที่ได้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ให้สินเชื่อทุกๆ สถาบัน โดยสามารถนำองค์ความรู้ใหม่ที่ได้ใช้ยึดเป็นหลักเกณฑ์สำหรับพิจารณาและควบคุมคุณภาพสินเชื่อธุรกิจ (Corporate Loan) เพื่อธุรกิจ SMEs โดยเฉพาะ

นิยามศัพท์เฉพาะ

SMEs หมายถึง วิสาหกิจขนาดกลางและย่อม ย่อจากภาษาอังกฤษว่า Small and Medium Enterprises

ลูกหนี้ปกติ (Normal Debtors) หมายถึง ลูกหนี้ที่ไม่ผิดนัดชำระหนี้ และไม่มีสัญญาณใดๆ ที่แสดงว่าจะมีการผิดนัดชำระหนี้ รวมถึง ลูกหนี้ที่ค้างชำระดอกเบี้ยหรือเงินต้นไม่เกิน 1 เดือนนับแต่วันที่ครบกำหนดชำระ

นิติบุคคล หมายถึง 3 กลุ่ม คือ บริษัทจำกัด ห้างห้างหุ้นส่วนสามัญจดทะเบียน และหุ้นส่วนจำกัด

NPLs หมายถึง สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ย่อจากภาษาอังกฤษว่า Non-Performing Loan

เงินกู้ยืมระยะยาว (Long Term Loan) หมายถึง การให้กู้ยืมเงินที่มีระยะเวลาชำระคืนเกินกว่า 1 ปีขึ้นไป โดยวัตถุประสงค์คือ เพื่อเป็นการลงทุนในทรัพย์สินของกิจการ เช่น ที่ดิน สิ่งปลูกสร้าง อาคาร สำนักงาน โรงงาน เครื่องจักร เป็นต้น

วงเงินเบิกเกินบัญชี (Overdraft: O/D) หมายถึง วงเงินที่ผู้กู้สามารถกู้ยืมเงินเกินกว่าจำนวนเงินฝากที่ผู้กู้มีอยู่ภายในวงเงินที่กำหนด โดยวัตถุประสงค์คือ เพื่อใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนภายในกิจการ

อายุของบริษัท (YEARS) หมายถึง จำนวนปีที่นับตั้งแต่วันที่ธุรกิจได้จดทะเบียนนิติบุคคลตามกฎหมาย กับกรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์จนถึงวันสุดท้ายคือวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2558

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาคุณลักษณะของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่เป็นลูกหนี้ปกติในกลุ่มที่ไม่ผิดนัดชำระหนี้และในกลุ่มที่ผิดนัดชำระหนี้ของธนาคารพาณิชย์
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการผิดนัดชำระหนี้ของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร และปริมณฑล

วิธีการศึกษา

ผู้วิจัยใช้ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยรวบรวมข้อมูลของแต่ละรายในช่วงเวลา 3 ปี และบันทึกข้อมูลแบบภาคตัดขวาง (Panel Data) โดยเป็นข้อมูลของตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ทั้ง 3 ปัจจัย ได้แก่ ข้อมูลพื้นฐานของบริษัท ข้อมูลทางการเงิน และข้อมูลด้านสินเชื่อ รวมถึงตัวแปรควบคุม (Control Variables) ทั้งหมดอยู่ในช่วงวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2556 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2558 และข้อมูลของตัวแปรตาม (Dependent Variables) คือ การผิดนัดชำระหนี้ (Default) อยู่ในช่วงวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2557 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2559

กลุ่มตัวอย่าง

กำหนดกลุ่มตัวอย่างเป็น ผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ที่จดทะเบียนนิติบุคคลสัญชาติไทย และเป็นลูกหนี้ปกติของธนาคารพาณิชย์ (Commercial Bank) ประกอบธุรกิจในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ใน 7 กลุ่มอุตสาหกรรม ประกอบด้วย เกษตรและอุตสาหกรรมอาหาร (Agro & Food Industry) สินค้าอุปโภคบริโภค (Consumer Products) สินค้าอุตสาหกรรม (Industrials) อสังหาริมทรัพย์และก่อสร้าง (Property & Construction) ทรัพยากร (Resources) บริการ (Services) และเทคโนโลยี (Technology) และมีสินเชื่อธุรกิจ (Commercial Loan) ประเภท สินเชื่อเงินสด (Cash Loan) เฉพาะเงินกู้ยืมระยะยาว (Long Term Loan) และวงเงินเบิกเกินบัญชี (Overdraft) ซึ่งมีวงเงินรวมกัน หรืออย่างใดอย่างหนึ่ง ตั้งแต่สองแสนบาทขึ้นไป แต่ไม่เกินสิบล้านบาท (Bangkok Bank, 2017, p.212) และเพื่อให้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างมีความเหมาะสมในการศึกษา และคลอบคลุมพื้นที่ทั้งหมด จึงมีกระบวนการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน (Kanchanawasee, 2012) ดังนี้

1. จัดกลุ่มตัวอย่างออกเป็นชั้น (Stratum) ด้วยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้ตัวแปรจัดชั้นคือ เขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร และปริมณฑลแบ่งออกเป็น 6 ภาค (Bangkok Bank, 2017, p.212) แต่ละภาคคลอบคลุมพื้นที่เท่า ๆ กันทำให้กลุ่มตัวอย่างจึงถูกแบ่งออกเป็น 6 กลุ่ม แสดงรายละเอียดในตารางที่ 3

2. กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างย่อยตามสัดส่วน (Proportional Allocation) เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดต้องการ โดยอิงจากตารางการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง สำหรับศึกษาสัดส่วนของประชากร ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และความคลาดเคลื่อนของการประมาณค่าสัดส่วนเกิดขึ้นได้ในระดับ ± 0.05 ของค่าสัดส่วนสูงสุด (Yamane, 1973) จะได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำคือ 375 ราย แต่ผู้วิจัยขอเก็บข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่จำนวน 592 ราย เพราะความสะดวกในการรวบรวมข้อมูล ซึ่งไม่มีปัญหาต่อผลการวิเคราะห์ แสดงดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1. จำนวนกลุ่มตัวอย่างย่อยตามสัดส่วนประชากร จำแนกตามเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

	ภาคที่ 1	**ภาคที่ 2**	**ภาคที่ 3**	**ภาคที่ 4**	**ภาคที่ 5**	**ภาคที่ 6**	**รวม**
จำนวนกลุ่มตัวอย่างย่อยตามสัดส่วนประชากร	98	99	98	99	100	98	592

แต่เนื่องจาก การบันทึกข้อมูลครั้งนี้เป็นแบบ Panel Data ในช่วงระยะเวลา 3 ปี หมายความว่าการบันทึกข้อมูลของประชากร 1 รายจะได้ข้อมูลทั้งสิ้น 3 ชุด ฉะนั้น ขนาดกลุ่มตัวอย่างข้างต้นรวม 592 ราย จะกลายเป็น 1,776 ราย

3. คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ลักษณะของเครื่องมือคือ ตารางแบบบันทึกข้อมูล ซึ่งบันทึกด้วยวิธีการใช้มือ (Hand Collected Data) โดยมีลักษณะการบันทึกข้อมูลของตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ดังตารางที่ 2 และตัวแปรตาม (Dependent Variables) และตัวแปรควบคุม (Control Variables) บันทึกในลักษณะตัวแปรหุ่น (Dummy Variables) ดังตารางที่ 3 ทั้งนี้ในตารางที่ 2 และ 3 ได้แสดงความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระแต่ละตัวกับการผิดนัดชำระหนี้ของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ ดังนี้

ตารางที่ 2. แสดงรายการในแบบบันทึกข้อมูลของตัวแปรอิสระ (Independent Variables)

ลำดับ	ชื่อตัวแปร	สัญลักษณ์	หน่วย	อ้างอิง	สมมติฐานการวิจัย
ปัจจัยที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของบริษัท ประกอบด้วย 2 ตัวแปร					
1.	อายุของบริษัท	YEARS	ปี	Asantey and Tengey (2014)	ทิศทางตรงกันข้าม (-)
2.	ขนาดของทุนจดทะเบียน	SIZE	บาท		ทิศทางตรงกันข้าม (-)
ปัจจัยที่ 2 ข้อมูลทางการเงิน ประกอบด้วย 9 ตัวแปร					
3.	อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อสินทรัพย์รวม (Return on Total Asset)	ROA	ร้อยละ	Zmijewski (1984)	ทิศทางตรงกันข้าม (-)
4.	อัตราส่วนหนี้สินรวมต่อสินทรัพย์รวม (Debt Ratio)	DR	เท่า		ทิศทางเดียวกัน (+)
5.	อัตราส่วนทุนหมุนเวียน (Current Ratio)	CURRE	เท่า		ทิศทางตรงกันข้าม (-)
6.	อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขาย (Net Profit Margin)	NP	ร้อยละ	Klongphol (2004)	ทิศทางตรงกันข้าม (-)
7.	อัตราการเพิ่มของรายได้รวม (Total Revenue Growth Rate)	TRG	ร้อยละ		ทิศทางตรงกันข้าม (-)
8.	อัตราการเพิ่มของกำไรสุทธิ (Net Profit Growth Rate)	NPG	ร้อยละ		ทิศทางตรงกันข้าม (-)
9.	อัตราการเพิ่มของสินทรัพย์รวม (Total Asset Growth Rate)	TAG	ร้อยละ		ทิศทางตรงกันข้าม (-)
10.	อัตราส่วนกำไรขั้นต้น (Gross Profit Margin)	GP	ร้อยละ	Bunbanyen (2004)	ทิศทางตรงกันข้าม (-)
11.	อัตราส่วนหนี้สินรวมต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (Debt to Equity Ratio)	DE	เท่า	Mccann and Calder (2012)	ทิศทางเดียวกัน (+)
ปัจจัยที่ 3 ข้อมูลด้านสินเชื่อ ประกอบด้วย 2 ตัวแปร					
12.	วงเงินสินเชื่อ (Credit Line)	CL	บาท	Bank of Thailand, Academic section of northeastern office (1997)	ทิศทางเดียวกัน (+)
13.	ระยะเวลาที่ผ่อนชำระ (Duration)	DUR	ปี	Inupat, Naknok and Aimkong (2016)	ทิศทางเดียวกัน (+)

ตารางที่ 3. แสดงรายการในแบบบันทึกข้อมูลของตัวแปรตาม (Dependent Variables) และตัวแปรควบคุม (Control Variables) ในลักษณะตัวแปรหุ่น (Dummy Variables)

ลำดับ	ชื่อตัวแปร	สัญลักษณ์	ความหมาย
ตัวแปรตาม (Dependent Variables)			
1.	การผิดนัดชำระหนี้ (Defaults)	DEFAULT	0 หมายถึง ไม่มีการผิดนัดชำระหนี้ 1 หมายถึง มีการผิดนัดชำระหนี้จำนวน 1 ครั้งขึ้นไป
ตัวแปรควบคุม (Control Variables)			
1.	ประเภทสินเชื่อธุรกิจ ได้แก่		
	1. เงินกู้ยืมระยะยาว (Long Term Loan)	LOAN	0 หมายถึง O/D
	2. วงเงินเบิกเกินบัญชี (Overdraft)	O/D	1 หมายถึง LOAN
2.	ประเภทธุรกิจ ได้แก่	TYPES	0 หมายถึง $TYPES_i$
	1. เกษตรและอุตสาหกรรมอาหาร (Agro & Food Industry: AGRO)	$TYPES_1$	1 หมายถึง $TYPES_j$ เมื่อ $i \neq j$ และ
	2. สินค้าอุปโภคบริโภค (Consumer Products: CONS)	$TYPES_2$	$j = 1,2,3,4,5,6,7$
	3. สินค้าอุตสาหกรรม (Industrials: INDUS)	$TYPES_3$	
	4. อสังหาริมทรัพย์และก่อสร้าง (Property & Construction: PROP)	$TYPES_4$	
	5. ทรัพยากร (Resources: RESO)	$TYPES_5$	
	6. บริการ (Service: SERV)	$TYPES_6$	
	7. เทคโนโลยี (Technology: TECH)	$TYPES_7$	
3.	ภาค (Region) ได้แก่	RE	0 หมายถึง RE_k
	ภาคที่ 1 บริเวณ ถนนสีลม ถนนตรอกจันทร์ และถนนสาธุประดิษฐ์	RE_1	1 หมายถึง RE_l เมื่อ $k \neq 1$ และ
	ภาคที่ 2 บริเวณ ถนนเจริญนคร ถนนเพชรเกษม ถนนตากสิน ถนนสมเด็จสะพานพระปิ่นเกล้า ถนนราษฎร์บูรณะ และถนนพระราม 2	RE_2	$l = 1,2,3,4,5,6$
	ภาคที่ 3 บริเวณ ถนนพลับพลาไชย ถนนราชวงศ์ ถนนจักรเพชร ถนนสามเสน ถนนวรจักร และสถานีรถไฟหัวลำโพง	RE_3	
	ภาคที่ 4 บริเวณ ถนนรัตนาธิเบศร์ ถนนพญาไท ถนนพหลโยธิน-ซอยอารีย์และถนนตลิ่งชัน-สุพรรณบุรี จังหวัดนนทบุรี	RE_4	
	ภาคที่ 5 บริเวณ ถนนเอกมัย ถนนบางกะปิ ถนนคลองตัน ถนนลาดพร้าว และถนนพระราม 9	RE_5	
	ภาคที่ 6 บริเวณ ถนนรามอินทรา ถนนสวนสยาม ถนนกิ่งแก้ว ถนนแพรกษา ถนนอ่อนนุช ถนนบางนา-ตราด-จังหวัดสมุทรปราการ ถนนสุขุมวิท-จังหวัดสมุทรปราการ ถนนลำลูกกา-จังหวัดปทุมธานี และถนนวิภาวดีรังสิต-จังหวัดปทุมธานี	RE_6	

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจะแบ่งเป็น 2 ส่วนคือ (1) วิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนาของตัวแปรอิสระ ตัวแปรตาม และตัวแปรควบคุม ซึ่งรูปแบบการวิเคราะห์ดังตารางที่ 4 5 และ 6 และ (2) วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการผิดนัดชำระหนี้ กรณีศึกษาในกลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร และปริมณฑล โดยใช้แบบจำลองโลจิท (Logit Model) ด้วยวิธีทางสถิติแบบ Panel Logit Regression ประมาณการแบบ Random Effects มีขั้นตอนดังนี้

1. ระบุตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ซึ่งครั้งนี้ ได้กำหนดตัวแปรทั้งสิ้น 13 ตัวแปร ข้างต้น

2. ทดสอบปัญหา Multicollinearity ด้วยวิธีวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Correlation Analysis) ทั้งนี้ ข้อมูลที่ได้รวบรวมมาเป็นข้อมูลในรูปมาตราอัตราส่วน (Ratio Scale) (Meknuea, 2012) ดังนั้น จะใช้สูตรสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson-Product Moment Correlation Coefficient) หากทดสอบแล้วพบว่าตัวแปรอิสระคู่ใดมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เกิน 0.8 แสดงว่า ตัวแปรอิสระคู่นั้นมีความสัมพันธ์กันจึงควรตัดออก (Rangsoongnuen, 2011)

จากผลการทดสอบ พบว่า ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ทุกคู่ไม่เกิน 0.8 แสดงว่า ตัวแปรอิสระทุกตัวสามารถเข้าสู่สมการได้

3. สร้างแบบจำลองโลจิท (Logit Model) โดยงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างทั้งหมด 6 สมการ (Kofi and Portia, 2015) พร้อมทั้งกำหนดตัวแปรควบคุม (Control Variables) ทั้ง 3 ตัวแปรข้างต้นไว้ในทุกสมการ โดยมีสมการหลักดังนี้

$$In(P_{DEFAULT}) = \beta_0 + \beta_1 YEARS_{i,j} + \beta_2 SIZE_{i,j} + \beta_3 ROA_{i,j} + \beta_4 DR_{i,j} + \beta_5 CURRE_{i,j} + \beta_6 NP_{i,j} + \beta_7 TRG_{i,j} + \beta_8 NPG_{i,j} + \beta_9 TAG_{i,j} + \beta_{10} GP_{i,j} + \beta_{11} DE_{i,j} + \beta_{12} CL_{i,j} + \beta_{13} DUR_{i,j} + \beta_{14} LOAN_{i,j} + \sum_{i,j=15}^{21} \beta_{15} \mathrm{Types}_{i,j} + \sum_{i,j=22}^{25} \beta_{i,t} \mathrm{RE}_{i,j} + \sum_{i,j}$$

เมื่อ b_0 = ค่าคงที่

$b_{1\text{-}15}$ = ค่าสัมประสิทธิ์หน้าตัวแปรที่นำมาอธิบาย

i = ตัวอย่างที่ 1,2, …,1,776

j = ตัวแปรอิสระลำดับที่ 1,2, …,15

$\Sigma_{i,j}$ = Error Term

4. ตรวจสอบความเหมาะสมของทุกสมการแบบจำลอง โดยพิจารณาค่า Log-likelihood และค่า Chi Square

ผลการศึกษา

ผู้วิจัยจำแนกผลการศึกษาออกเป็น 2 ส่วนตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

ส่วนที่ 1 คุณลักษณะของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ที่เป็นลูกหนี้ปกติในกลุ่มที่ไม่ผิดนัดชำระหนี้และในกลุ่มที่ผิดนัดชำระหนี้ของธนาคารพาณิชย์

_19(105-125)6.indd 113

ตารางที่ 4. แสดงประเภทธุรกิจของกลุ่มเป้าหมาย จำแนกเป็นรายภาค

ประเภทธุรกิจ (TYPES)	รวม		ภาคที่ 1		ภาคที่ 2		ภาคที่ 3		ภาคที่ 4		ภาคที่ 5		ภาคที่ 6	
	จำนวนราย	ร้อยละ	จำนวนราย	ร้อยละ	จำนวนราย	ร้อยละ	จำนวนราย	ร้อยละ	จำนวนราย	ร้อยละ	จำนวนราย	ร้อยละ	จำนวนราย	ร้อยละ
เกษตรและอุตสาหกรรมอาหาร	94	5.29	3	1.02	12	4.04	18	6.12	6	2.02	12	4.00	43	14.63
สินค้าอุปโภคบริโภค	357	20.10	48	16.33	57	19.19	72	24.49	90	30.30	60	20.00	30	10.20
สินค้าอุตสาหกรรม	638	35.92	102	34.69	141	47.48	153	52.04	48	16.16	90	30.00	104	35.37
อสังหาริมทรัพย์และก่อสร้าง	180	10.14	24	8.16	15	5.05	21	7.14	42	14.14	33	11.00	45	15.31
ทรัพยากร	27	1.52	3	1.02	12	4.04	3	1.02	6	2.02	0	0	3	1.02
การบริการ	396	22.30	105	35.71	54	18.18	27	9.19	84	28.28	87	29.00	39	13.27
เทคโนโลยี	84	4.73	9	3.07	6	2.02	0	0	21	7.08	18	6.00	30	10.20
รวม	1,776	100	294	100	297	100	294	100	297	100	300	100	294	100

ตารางที่ 5. แสดงการผิดนัดชำระหนี้ของกลุ่มเป้าหมาย จำแนกเป็นรายภาค

การผิดนัดชำระหนี้ (Defaults)	รวม		ภาคที่ 1		ภาคที่ 2		ภาคที่ 3		ภาคที่ 4		ภาคที่ 5		ภาคที่ 6	
	จำนวนราย	ร้อยละ	จำนวนราย	ร้อยละ	จำนวนราย	ร้อยละ	จำนวนราย	ร้อยละ	จำนวนราย	ร้อยละ	จำนวนราย	ร้อยละ	จำนวนราย	ร้อยละ
ไม่ผิดนัดชำระหนี้	1,474	83	266	90.48	257	86.53	269	91.50	248	83.50	232	77.33	202	68.71
ผิดนัดชำระหนี้	302	17	28	9.52	40	13.47	25	8.50	49	16.50	68	22.67	92	31.29
รวม	1,776	100	294	100	297	100	294	100	297	100	300	100	294	100

6/21/62 BE 11:45 AM

จากตารางที่ 4 แสดงประเภทธุรกิจของกลุ่มเป้าหมาย จำแนกเป็นรายภาค จะเห็นได้ว่า จากประเภทธุรกิจ (TYPES) ทั้ง 7 ประเภทนั้น ส่วนใหญ่กลุ่มเป้าหมายประกอบธุรกิจ 3 ประเภทในสัดส่วนที่สูงอย่างเห็นได้ชัด โดยเรียงจากมากไปน้อยได้คือ สินค้าอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 35.92 รองลงมาคือ การบริการ คิดเป็นร้อยละ 22.30 และสินค้าอุปโภคบริโภค คิดเป็นร้อยละ 20.10 และประเภทธุรกิจอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากนี้ พบว่า มีสัดส่วนอยู่ที่เพียงร้อยละ 1.52 ถึง ร้อยละ 10.14 โดยที่ประเภทธุรกิจ (TYPES) ด้านทรัพยากร มีสัดส่วนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.52 ทั้งนี้ เมื่อเปรียบเทียบประเภทธุรกิจ (TYPES) ในแต่ละภาค พบว่า ภาคที่ประกอบธุรกิจใน 3 ประเภทข้างต้น โดยมีสัดส่วนที่สูงเหมือนภาพรวมเช่นกัน มีจำนวน 4 ภาค ได้แก่ ภาคที่ 2 ภาคที่ 3 ภาคที่ 5 และภาคที่ 6 นอกจากนี้ ภาคที่ 3 ไม่ได้ประกอบธุรกิจประเภทเทคโนโลยี และภาคที่ 5 ไม่ได้ประกอบธุรกิจประเภททรัพยากรเลย

จากตารางที่ 5 แสดงสัดส่วนการผิดนัดนัดชำระหนี้ของกลุ่มเป้าหมาย จำแนกเป็นรายภาค ผู้วิจัยจะรายงานผลการศึกษา โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มดังนี้

กลุ่มที่ 1 คือกลุ่มที่ไม่ผิดนัดชำระหนี้ พบว่า ในภาพรวมไม่ผิดนัดชำระหนี้ในสัดส่วนร้อยละ 83 ของกลุ่มเป้าหมายทั้งหมด และผลการศึกษาทั้งหมด 6 ภาค พบว่า สัดส่วนของกลุ่มที่ไม่ผิดนัดชำระหนี้เป็นรายภาคอยู่ระหว่างร้อยละ 68.71 ถึง ร้อยละ 91.50 ซึ่งเมื่อจัดอันดับภาคที่มีสัดส่วนของการไม่ผิดนัดชำระหนี้จากมากไปน้อย จะเรียงตามลำดับได้คือ ภาคที่ 3 (ร้อยละ 91.50) ภาคที่ 1 (ร้อยละ 90.48) ภาคที่ 2 (ร้อยละ 86.53) ภาคที่ 4 (ร้อยละ 83.50) ภาคที่ 5 (ร้อยละ 77.33) และภาคที่ 6 (ร้อยละ 68.71) ซึ่งจะเห็นได้ว่า ภาคที่ 5 และภาคที่ 6 มีสัดส่วนของการไม่ผิดนัดชำระหนี้ต่ำกว่าภาพรวม

กลุ่มที่ 2 คือกลุ่มที่ผิดนัดชำระหนี้ พบว่า ในภาพรวมผิดนัดชำระหนี้ในสัดส่วนร้อยละ 17 ของกลุ่มเป้าหมายทั้งหมด และผลการศึกษาทั้งหมด 6 ภาค พบว่า สัดส่วนของกลุ่มที่ผิดนัดชำระหนี้เป็นรายภาคอยู่ระหว่างร้อยละ 8.50 ถึง ร้อยละ 31.29 ซึ่งเมื่อจัดอันดับภาคที่มีสัดส่วนของการผิดนัดชำระหนี้จากมากไปน้อย จะเรียงตามลำดับได้คือ ภาคที่ 6 (ร้อยละ 31.29) ภาคที่ 5 (ร้อยละ 22.67) ภาคที่ 4 (ร้อยละ 16.50) ภาคที่ 2 (ร้อยละ 13.47) ภาคที่ 1 (ร้อยละ 9.52) และภาคที่ 3 (ร้อยละ 8.50) ซึ่งจะเห็นได้ว่า ภาคที่ 1 ภาคที่ 2 ภาคที่ 3 และภาคที่ 4 มีสัดส่วนของการผิดนัดชำระหนี้สูงกว่าภาพรวม

_19(105-125)6.indd 115

ตารางที่ 6. แสดงข้อมูลของกลุ่มเป้าหมายในภาพรวม กลุ่มเป้าหมายที่ไม่ผิดนัดชำระหนี้ และกลุ่มเป้าหมายที่ผิดนัดชำระหนี้ตามตัวแปรอิสระ (Independent Variables) และ T-Test

ตัวแปรอิสระ	กลุ่มเป้าหมายในภาพรวม			กลุ่มเป้าหมายที่ไม่ผิดนัดชำระหนี้			กลุ่มเป้าหมายที่ผิดนัดชำระหนี้			T-Test
(Independent Variables)	Obs	$\bar{X}$	S.D.	Obs	$\bar{X}$	S.D.	Obs	$\bar{X}$	S.D.	
ปัจจัยที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของบริษัท										
อายุของบริษัท	1,774	15.99	10.27	1,472	16.82	10.44	302	11.91	8.29	8.9374**
ขนาดของทุนจดทะเบียน	1,776	9,785,666	20,700,000	1,474	9,549,927	20,500,000	302	10,900,000	21,300,000	-1.0375
ปัจจัยที่ 2 ข้อมูลทางการเงิน										
อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อสินทรัพย์รวม	1,755	.58	34.41	1,458	.94	34.64	297	-1.22	33.26	1.0155
อัตราส่วนหนี้สินรวมต่อสินทรัพย์รวม	1,769	.70	2.20	1,469	.71	1.62	300	.64	3.96	0.2922
อัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียน	1,756	9.59	89.18	1,459	9.82	94.09	297	8.43	59.50	0.3277
อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขาย	1,742	-251.43	9,481.50	1,450	-27.44	932.58	292	-1,363.75	23,065.69	0.9898
อัตราการเพิ่มของรายได้รวม	1,739	721.57	16,998.85	1,445	754.35	18,236.29	294	560.43	8,662.23	0.2784
อัตราการเพิ่มของกำไรสุทธิ	1,742	-72.97	3,746.50	1,447	-62.51	4,073.92	295	-124.30	1,219.43	0.4809
อัตราการเพิ่มของสินทรัพย์รวม	1,742	17.34	87.70	1,447	15.84	86.08	295	24.66	95.10	-1.4734
อัตราส่วนกำไรขั้นต้น	1,742	28.29	33.19	1,447	29	31.01	292	24.77	42.30	1.6234*
อัตราส่วนหนี้สินรวมต่อส่วนของผู้ถือหุ้น	1,768	-.04	2.20	1,450	-.05	1.44	300	.01	.29	-1.3850
ปัจจัยที่ 3 ข้อมูลด้านสินเชื่อ										
วงเงินสินเชื่อ	1,776	3,898,120	2,849,940	1,474	3,796,583	2,857,216	302	4,393,702	2,762,952	-3.4015**
ระยะเวลาที่ผ่อนชำระ	1,776	6.40	7.53	1,474	6.99	7.79	302	3.56	5.30	9.3646**

* คือ ระดับความมีนัยสำคัญที่ความเชื่อมั่นร้อยละ 90

** คือ ระดับความมีนัยสำคัญที่ความเชื่อมั่นร้อยละ 95

6/21/62 BE 11:45 AM

จากตารางที่ 6 เป็นการนำเสนอผลการศึกษาในรูปแบบค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่า T-Test ของกลุ่มเป้าหมายตามตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ผู้วิจัยพบว่า เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ของตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ทุกตัวระหว่างกลุ่มเป้าหมายที่ไม่ผิดนัดชำระหนี้กับกลุ่มเป้าหมายในภาพรวม และกลุ่มเป้าหมายที่ผิดนัดชำระหนี้กับกลุ่มเป้าหมายในภาพรวม พบว่า มีตัวแปรอิสระ (Independent Variables) จำนวน 3 ตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ไม่สอดคล้องกับตัวแปรอื่น ๆ ภายในกลุ่มเป้าหมายเดียวกัน ได้แก่ อัตราการเพิ่มของสินทรัพย์รวม (TAG) อัตราส่วนหนี้สินรวมต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (DE) และวงเงินสินเชื่อ (CL) กล่าวคือ กลุ่มเป้าหมายที่ไม่ผิดนัดชำระหนี้ (กลุ่มเป้าหมายที่ผิดนัดชำระหนี้) มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ของตัวแปรทั้ง 3 ตัวแปรข้างต้น ต่ำ (สูง) กว่าในภาพรวม ขณะที่ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) อื่น ๆ ทุกตัวแปรภายในกลุ่มเป้าหมายที่ไม่ผิดนัดชำระหนี้ (กลุ่มเป้าหมายที่ผิดนัดชำระหนี้) มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) สูง (ต่ำ) กว่าในภาพรวม

นอกจากนี้ เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ของตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ทุกตัวระหว่างกลุ่มเป้าหมายที่ไม่ผิดนัดชำระหนี้กับกลุ่มเป้าหมายที่ผิดนัดชำระหนี้ พบว่า ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ของตัวแปรทั้ง 3 ตัวแปรข้างต้นของกลุ่มเป้าหมายที่ไม่ผิดนัดชำระหนี้ (กลุ่มเป้าหมายที่ผิดนัดชำระหนี้) มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ต่ำ (สูง) กว่ากลุ่มเป้าหมายที่ผิดนัดชำระหนี้ (กลุ่มเป้าหมายที่ไม่ผิดนัดชำระหนี้) ขณะที่ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) อื่น ๆ ทุกตัวแปรพบว่า กลุ่มเป้าหมายที่ไม่ผิดนัดชำระหนี้ (กลุ่มเป้าหมายที่ผิดนัดชำระหนี้) มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) สูง (ต่ำ) กว่ากลุ่มเป้าหมายที่ผิดนัดชำระหนี้ (กลุ่มเป้าหมายที่ไม่ผิดนัดชำระหนี้)

ในส่วนของผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ T-Test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ของตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ทุกตัวระหว่างกลุ่มเป้าหมายที่ไม่ผิดนัดชำระหนี้กับกลุ่มเป้าหมายที่ผิดนัดชำระหนี้ พบว่า มีจำนวน 4 ตัวแปร ได้แก่ อายุของบริษัท (YEARS) อัตราส่วนกำไรขั้นต้น (GP) วงเงินสินเชื่อ (CL) และระยะเวลาที่ผ่อนชำระ (DUR) มีความแตกต่างกัน ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 0.1 0.05 และ 0.05 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 ผลการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการผิดนัดชำระหนี้ของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร และปริมณฑล

ตารางที่ 7. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการผิดนัดชำระหนี้ของกลุ่มเป้าหมายในภาพรวม

ตัวแปรอิสระ (Independent Variables)	แบบจำลองโลจิท (Logit Model)					
	Model 1	Model 2	Model 3	Model 4	Model 5	Model 6
ปัจจัยที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของบริษัท						
อายุของบริษัท (YEARS)	.000**	.000**		.000**	.000**	
	(-.109)	(-.108)		(-.109)	(-.108)	
ขนาดของทุนจดทะเบียน (SIZE)	.275	.272		.194	.487	.481
	(1.260)	(1.280)		(1.450)	(8.110)	(8.230)
ปัจจัยที่ 2 ข้อมูลทางการเงิน						
อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อสินทรัพย์รวม (ROA)	.230	.218	.269		.182	.269
	(-.006)	(-.007)	(-.006)		(-.007)	(-.006)
อัตราส่วนหนี้สินรวมต่อสินทรัพย์รวม (DR)	.771	.796	.789		.706	.787
	(-.011)	(-.010)	(-.010)		(-.014)	(-.010)
อัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียน (CURRE)	.711	.677	.952		.660	.965
	(.001)	(.001)	(.000)		(.001)	(.000)
อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อยอดขาย (NP)	.752	.752	.732		.742	.732
	(-.000)	(-.000)	(-.000)		(-.000)	(-.000)
อัตราการเพิ่มของรายได้รวม (TRG)	.957		.841		.951	.837
	(1.000)		(3.880)		(-1.100)	(4.010)
อัตราการเพิ่มของกำไรสุทธิ (NPG)	.712		.725		.681	.722
	(.000)		(.000)		(.000)	(.000)
อัตราการเพิ่มของสินทรัพย์รวม (TAG)	.420		.348		.426	.559
	(-.001)		(-.001)		(-.001)	(-.001)
อัตราส่วนกำไรขั้นต้น (GP)	.476	.484	.348		.501	.355
	(-.003)	(-.003)	(-.005)		(-.003)	(-.005)
อัตราส่วนหนี้สินรวมต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (DE)	.711	.37	.696		.730	.696
	(.109)	(.109)	(.123)		(.100)	(.123)
ปัจจัยที่ 3 ข้อมูลด้านสินเชื่อ						
วงเงินสินเชื่อ (CL)	.119	.115	.122	.081*		.096*
	(-1.130)	(-1.320)	(-1.270)	(-1.450)		(-1.420)
ระยะเวลาที่ผ่อนชำระ (DUR)	.662	.633	.108	.481		.113
	(.020)	(.022)	(-.068)	(.033)		(-.067)
ตัวแปรควบคุม (Control Variables)						
เงินกู้ยืมระยะยาว (Long Term Loan)	.000**	.000**	.000**	.000**	.000**	.000**
	(4.560)	(4.579)	(4.308)	(4.662)	(4.204)	(4.334)

ตารางที่ 7. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการผิดนัดชำระหนี้ของกลุ่มเป้าหมายในภาพรวม (ต่อ)

ตัวแปรอิสระ (Independent Variables)	แบบจำลองโลจิท (Logit Model)					
	Model 1	Model 2	Model 3	Model 4	Model 5	Model 6
ประเภทอุตสาหกรรม (TYPES)	Yes	Yes	Yes	Yes	Yes	Yes
ภาค (REGION)	Yes	Yes	Yes	Yes	Yes	Yes
Statistics	1,719	1,735	1,719	1,770	1,719	1,719
Observations						
Log-likelihood	-491.832	-493.818	-499.147	-504.707	-493.009	-498.920
Chi2	273.92	280.99	289.76	299.28	275.23	290.14
lnsig2u	2.595	2.606	2.647	2.608	2.594	2.650
Prob > Chi2 = .000						

* คือ ระดับความมีนัยสำคัญที่ความเชื่อมั่นร้อยละ 90

** คือ ระดับความมีนัยสำคัญที่ความเชื่อมั่นร้อยละ 95

จากตารางที่ 7 พบว่า ตัวแปรที่ส่งผลต่อการผิดนัดชำระหนี้ ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 มี 1 ตัวแปร คือ อายุของบริษัท (YEARS) และ ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.1 มี 1 ตัวแปร คือ วงเงินสินเชื่อ (CL) โดยทั้ง 2 ตัวแปรนี้มีความสัมพันธ์ในทางตรงกันข้ามกับการผิดนัดชำระหนี้ เนื่องจากค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรทั้งสองมีเครื่องหมายเป็นลบ (-) กล่าวคือ

หากอายุของบริษัท (YEARS) เพิ่มขึ้น (ลดลง) โอกาสในการผิดนัดชำระหนี้จะลดลง (เพิ่มขึ้น)

หากวงเงินสินเชื่อ (CL) เพิ่มขึ้น (ลดลง) โอกาสในการผิดนัดชำระหนี้จะลดลง (เพิ่มขึ้น)

นอกจากนี้ ในส่วนของตัวแปรควบคุม (Control Variables) พบว่า สินเชื่อธุรกิจ ประเภท เงินกู้ยืมระยะยาว (Long Term Loan) ส่งผลต่อโอกาสในการผิดนัดชำระหนี้มากกว่า สินเชื่อธุรกิจ ประเภท วงเงินเบิกเกินบัญชี (Overdraft: O/D) ในภาพรวม ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และยังมีประเภทธุรกิจ (TYPES) ได้แก่ สินค้าอุปโภคบริโภค (CONS) สินค้าอุตสาหกรรม (INDUS) อสังหาริมทรัพย์และก่อสร้าง (PROP) บริการ (SERV) และเทคโนโลยี (TECH) ส่งผลต่อการผิดนัดชำระหนี้น้อยกว่าประเภทธุรกิจ (TYPES) อื่น ๆ คือ เกษตรและอุตสาหกรรมอาหาร (AGRO) และ ทรัพยากร (RESO) ในภาพรวม ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

อภิปรายผล

อภิปรายผลด้านตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติส่งผลต่อการผิดนัดชำระหนี้

อายุของบริษัท ส่งผลต่อการผิดนัดชำระหนี้โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับการผิดนัดชำระหนี้ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ อายุของบริษัทตามนิยามศัพท์เฉพาะ เปรียบเสมือนระยะเวลาที่ผู้ประกอบการดำเนินธุรกิจ ทว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาครั้งนี้คือ ผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs

เท่านั้น ดังนั้น จากผลการวิจัยในกรณีนี้ จึงหมายความได้ว่า หากอายุธุรกิจของ SMEs มากขึ้น การผิดนัดชำระหนี้จะน้อยลง ในทางกลับกัน หากอายุธุรกิจของ SMEs น้อยลง การผิดนัดชำระหนี้จะมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่ประเทศกานาของ Asantey and Tengey (2014) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเกิดหนี้เสียของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ของธนาคาร จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 205 รายที่ธนาคารพาณิชย์จัดอันดับความน่าเชื่อถือต่ำ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเกิดหนี้เสียมีจำนวน 14 ปัจจัย ซึ่งอายุของบริษัทเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดย Asantey and Tengey (2014) ให้เหตุผลว่า อายุของบริษัทสะท้อนถึงประสบการณ์ในธุรกิจ จึงมีอิทธิพลต่อการเกิดหนี้เสีย กล่าวคือ ผู้ประกอบการจะมีประสบการณ์ในธุรกิจมากหรือน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับ อายุของธุรกิจนั้น ๆ ในทิศทางเดียวกัน ยิ่งไปกว่านั้น ผู้วิจัยยังพบอีกว่า อายุของบริษัทเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในทุกๆ ปัจจัยที่ก่อให้เกิดหนี้เสีย นอกจากนี้ ทฤษฎีนโยบาย C (C's Policy) ซึ่งเป็นทฤษฎีการพิจารณาสินเชื่อเชิงคุณภาพ Murray (1959, pp. 74-93) มีแนวคิดว่า หลักเกณฑ์ข้อแรกที่ผู้ให้สินเชื่อต้องพิจารณาคือ คุณสมบัติของผู้ขอสินเชื่อ (Character) ซึ่งประกอบด้วย ประสบการณ์ในธุรกิจของตน เพราะฉะนั้น ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า ยิ่งผู้ประกอบการธุรกิจภาค SMEs มีประสบการณ์ในธุรกิจมากเท่าไร การผิดนัดชำระหนี้จะน้อยลงเท่านั้น โดยพิจารณาจาก อายุของบริษัท เป็นปัจจัยบ่งชี้นี้

วงเงินสินเชื่อ ส่งผลต่อการผิดนัดชำระหนี้ โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับการผิดนัดชำระหนี้ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ในกรณีนี้หมายถึง ผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ที่มีวงเงินสินเชื่อรวมสูง โอกาสในการผิดนัดชำระหนี้จะต่ำกว่าผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ที่มีวงเงินสินเชื่อรวมน้อย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Bank of Thailand (BOT), Academic section of northeastern office (1997) เรื่อง การเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจ SMEs กรณีศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จากการเก็บแบบสอบถามจากผู้ประกอบการในภูมิภาค ช่วงปี พ.ศ. 2550 และสัมภาษณ์ผู้บริหารของธนาคารและองค์กรที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจภาค SMEs และนำมาวิเคราะห์ทางสถิติด้วยวิธีการถดถอยโลจิสติก (Logistic Regression) พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ส่วนใหญ่ได้รับอนุมัติวงเงินสินเชื่อ จากธนาคารพาณิชย์น้อยกว่าความจำเป็นเกินไป ซึ่งมีผลต่อโอกาสที่จะผิดนัดชำระหนี้สูงขึ้น คิดเป็น 6.23 เท่าเมื่อเทียบกับผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ที่ได้รับอนุมัติวงเงินสินเชื่อจากธนาคารพาณิชย์ไม่น้อยกว่าความจำเป็น เนื่องจากผู้กู้แก้ปัญหาโดยกู้สินเชื่อจากสถาบันการเงินนอกระบบเพิ่มขึ้นอีกแทน ซึ่งมีอัตราดอกเบี้ยที่สูงกว่าปกติ เมื่อผู้กู้มีสินเชื่อทั้งจากธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงินนอกระบบในเวลาเดียวกัน ทำให้ผู้กู้จำเป็นต้องชำระหนี้หนี้คืนแก่สถาบันการเงินนอกระบบก่อน จึงไม่เหลือเงินเพียงพอชำระหนี้คืนแก่ธนาคารพาณิชย์ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Kofi and Portia (2015) เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการผิดนัดชำระหนี้เงินกู้ภาคธุรกิจ พบว่า การกู้ยืมเงินหลายช่องทาง เป็นปัจจัยที่กำหนดความน่าจะเป็นของการผิดนัดชำระหนี้เงินกู้ภาคธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Phuchpanphol (2005) เรื่อง มูลเหตุการณ์ผิดนัดชำระหนี้ อันเกิดจาก ปัจจัยของตัวลูกหนี้ส่งผลกระทบต่อการผิดนัดชำระหนี้ ได้แก่ ลูกหนี้มีเจตนาที่จะไม่ชำระหนี้เอง เนื่องจาก ลูกหนี้ประสงค์

ชำระหนี้ให้สถาบันอื่นก่อน ส่งผลให้ไม่มีเงินมาชำระหนี้คืนอีกสถาบันหนึ่งและมีพฤติกรรมใช้จ่ายเกินตัว ทำให้มีหนี้สินหลายแห่ง จนไม่สามารถชำระหนี้ได้

จากสาเหตุข้างต้น การทดสอบสมมติฐานของตัวแปรนี้จึงไม่เป็นไปตามที่ตั้งไว้อีกหนึ่งประการ คือ นโยบายการอำนวยสินเชื่อของสถาบันการเงินแต่ละแห่งแตกต่างกัน ในกรณีนี้คือธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงินนอกระบบ กล่าวคือ การปฏิบัติงานด้านการอำนวยสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์มีกระบวนการของการกำหนดวงเงินสินเชื่อไว้อย่างเหมาะสมและถูกต้องตามกฎหมาย (Muangpean, 2012) และนโยบายการอำนวยสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ส่วนใหญ่ จะถือปฏิบัติตาม ทฤษฎีการพิจารณาสินเชื่อเชิงคุณภาพ ดังนี้

นโยบาย C (C's Policy) แบบ 3 Cs (Murray, 1959, pp. 74-93) มีหลักเกณฑ์ที่ผู้ให้สินเชื่อพิจารณาข้อหนึ่งคือ ความสามารถในการชำระหนี้ (Capacity) ซึ่งในแง่ของนิติบุคคล ระบุว่า ให้พิจารณาจากงบการเงินย้อนหลังของกิจการในอดีต เพราะสะท้อนถึงฐานะทางการเงินของผู้กู้และชี้วัดว่ากิจการสามารถชำระหนี้คืนตรงตามข้อตกลงได้หรือไม่ และสอดคล้องกับ หลักการบริหารสินเชื่อ (Muangpean, 2012) ที่กล่าวว่าผู้ให้สินเชื่อควรประเมินฐานะการเงินของลูกหนี้และพิจารณากระแสเงินสดและความสามารถในการชาระหนี้ของลูกหนี้ รวมถึง แบบ 5 Cs (Sakaranan, Banthat, Chiwamitr and Phuddhawiboon, 1987) มีหลักประกัน (Collateral) เป็นหลักเกณฑ์อีกข้อหนึ่ง ที่ระบุเงื่อนไขว่า หลักประกัน (Collateral) ต้องมีมูลค่าคุ้มมูลหนี้ของวงเงินสินเชื่อที่ขอในแต่ละครั้ง โดยสัดส่วนจะมากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับนโยบายของสถาบันการเงินที่ตั้งไว้ นอกจากนี้ นโยบาย CAMPARI (Brown and Moles, 2016, p. 17) ที่มีหลักเกณฑ์ด้านวงเงินสินเชื่อ ระบุว่า ผู้ให้สินเชื่อต้องอำนวยสินเชื่อไม่มากเกินความสามารถที่จะชำระคืน และไม่มากเกิน หรือน้อยเกินกว่าวัตถุประสงค์ของผู้กู้

ด้วยหลักเกณฑ์ทั้งสามหลักเกณฑ์ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า ปัญหาที่ผู้ประกอบธุรกิจ SMEs ได้รับอนุมัติวงเงินสินเชื่อน้อยกว่าความจำเป็นข้างต้น เกิดจากข้อจำกัดของผู้กู้เอง ได้แก่ ความสามารถในการชำระหนี้ (Capacity) และ/หรือ หลักประกัน (Collateral) ที่มีคุณสมบัติไม่ผ่านเกณฑ์ ดังนั้น วงเงินสินเชื่อที่ผู้กู้ได้รับอนุมัติจากจากธนาคารพาณิชย์ในขั้นแรก จึงมีความเหมาะสมภายใต้ข้อจำกัดดังกล่าวแล้ว

ทว่า การกู้สินเชื่อจากสถาบันการเงินนอกระบบ ไม่พิจารณาตามหลักเกณฑ์ดังกล่าว ทำให้วงเงินสินเชื่อ ลำดับที่สองไม่เหมาะสมภายใต้ข้อจำกัดของผู้กู้ดังกล่าว สอดคล้องกับแนวคิดเรื่อง มูลเหตุการณ์ผิดนัดชำระหนี้ อันเกิดจาก ปัจจัยภายในของผู้ให้สินเชื่อ (Phuchpanphol, 2005) กล่าวคือ มีกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการให้สินเชื่ออย่างไม่มีคุณภาพ ได้แก่ การอำนวยสินเชื่อของผู้ให้สินเชื่อไม่ได้ผ่านหน่วยกลั่นกรองที่มีคุณภาพ เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs จึงไม่เหลือเงินเพียงพอที่จะชำระหนี้คืนทั้งหมด จึงเลือกชำระหนี้คืนแก่ธนาคารพาณิชย์เป็นลำดับสุดท้าย เพราะสถาบันการเงินนอกระบบมีต้นทุนการกู้ยืมที่สูงกว่าธนาคารพาณิชย์นั่นเอง

เงินกู้ยืมระยะยาว ส่งผลต่อการผิดนัดชำระหนี้มากกว่า วงเงินเบิกเกินบัญชี สอดคล้องกับผลงานวิจัยที่ประเทศอินเดียของ Agarwal, Chomsisengphet and Liu (2007) เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการผิดนัดชำระหนี้ของธุรกิจขนาดเล็ก มุ่งศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของความเสี่ยงสินเชื่อในธุรกิจและเจ้าของเพื่อบ่งชี้ถึงพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดการผิดนัดชำระหนี้ กลุ่มทดลองเป็นธุรกิจขนาดเล็กที่มีเงินกู้ จำนวน 31,000 ราย ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2000 ถึงปี ค.ศ. 2002 จากสถาบันการเงินแห่งหนึ่ง พบว่า อัตราการผิดนัดชำระหนี้สินเชื่อประเภทเงินกู้สูงกว่าและสินเชื่อที่เป็นวงเงินคิดเป็นร้อยละ 1.6 และ 0.9 ตามลำดับ และผู้วิจัยยังสรุปอีกว่าผลกระทบทางเศรษฐกิจส่งผลต่อสินเชื่อประเภทเงินกู้มากกว่าสินเชื่อที่เป็นวงเงินอย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้นสาระสำคัญของสาเหตุนี้มีสองประการคือ (1) ลักษณะการชำระหนี้ของสินเชื่อแต่ละประเภทแตกต่างกัน ในกรณีนี้คือ เงินกู้ยืมระยะยาว และวงเงินเบิกเกินบัญชี และ(2) การควบคุมลูกหนี้ กล่าวคือ ลักษณะการชำระหนี้ของเงินกู้ยืมระยะยาว และวงเงินเบิกเกินบัญชีแตกต่างกัน หมายความว่า เงินกู้ยืมระยะยาวมีวัตถุประสงค์คือ เพื่อลงทุนในทรัพย์สินของกิจการ (Novabizz, , 2015) และในส่วนของวงเงินเบิกเกินบัญชี มีวัตถุประสงค์คือ เพื่อใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนภายในกิจการ โดยผู้กู้สามารถกู้เบิกเงินเกินกว่าจำนวนเงินฝากที่ผู้กู้มีอยู่จริงภายในวงเงินที่กำหนดได้ (Novabizz, 2015) จากวัตถุประสงค์ของสินเชื่อทั้งสองประเภท พบว่า หลังจากที่ลูกหนี้เบิกเงินกู้ไปแล้วหรือมีวงเงินเกินบัญชี จะเป็นหน้าที่ของเจ้าหนี้ที่ต้องควบคุมลูกหนี้ให้ใช้เงินกู้ตรงตามวัตถุประสงค์และชำระหนี้ตรงตามข้อตกลงในสัญญา กล่าวคือ ข้อตกลงในสัญญาเงินกู้ยืมระยะยาวกำหนดให้ลูกหนี้ต้องเริ่มชำระหนี้ทั้งเงินต้นและดอกเบี้ยทันทีเมื่อเบิกเงินกู้แล้ว โดยผ่อนชำระเงินหนี้ที่ละงวดจนครบกำหนดสัญญาและยอดของแต่ละงวดจะขึ้นอยู่กับข้อตกลงในสัญญา และในส่วนของข้อตกลงในสัญญาวงเงินเบิกเกินบัญชี กำหนดให้ลูกหนี้ชำระหนี้ทั้งเงินต้นและดอกเบี้ยตามจำนวนที่เบิกเงินไปใช้เกินกว่าเงินฝากที่มีอยู่จริงเท่านั้น ดังนั้น หากลูกหนี้ไม่มีความจำเป็นต้องใช้วงเงินเบิกเกินบัญชีที่ตนมีอยู่ นั่นหมายความว่า ลูกหนี้ไม่ต้องชำระหนี้คืนแก่เจ้าหนี้

จากลักษณะการชำระหนี้ของสินเชื่อทั้งสองประเภทดังกล่าวในทางปฏิบัติ พบว่า เงินกู้ยืมระยะยาวควบคุมได้ยากกว่าวงเงินเบิกเกินบัญชี ในแง่ที่ว่า จากทฤษฎีมูลเหตุการณ์ผิดนัดชำระหนี้ (Phuchpanphol, 2005) ประกอบด้วย ปัจจัยภายนอก ได้แก่ นโยบายรัฐบาล ภาวะเศรษฐกิจ ภัยธรรมชาติ ค่านิยมและเทคโนโลยี จะเห็นได้ว่า หากธุรกิจของลูกหนี้ได้รับผลกระทบจากปัจจัยภายนอกข้างต้น จนอาจทำให้ความสามารถในการชำระหนี้ (Capacity) ลดลง ลูกหนี้ที่มีเงินกู้ยืมระยะยาวจะได้รับผลกระทบโดยตรง กล่าวคือ ลูกหนี้จะไม่สามารถชำระหนี้ได้ เนื่องจาก เป็นสินเชื่อที่ลูกหนี้ต้องชำระหนี้ให้ครบตามกำหนดในสัญญา ในทางกลับกัน ลูกหนี้ที่มีวงเงินเบิกเกินบัญชีเป็นสินเชื่อที่ลูกหนี้จะชำระหนี้เท่าที่เบิกเงินไปใช้เกินกว่าเงินฝากที่ตนมีอยู่จริงหรือภายใต้วงเงินเท่านั้น ดังนั้น เจ้าหนี้และลูกหนี้จึงควบคุมการใช้วงเงินเบิกเกินบัญชีได้ง่าย สอดคล้องกับงานวิจัยของ Agarwal, Chomsisengphet and Liu) 2007) ข้างต้น

ประการที่สอง การควบคุมลูกหนี้เป็นสาเหตุอีกประการหนึ่ง สอดคล้องกับงานวิจัยของ Bunbanyen (2004) เรื่อง แบบจำลองวัดความเป็นไปได้ในการเป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ในประเทศไทย ศึกษาด้วยวิธีการวิเคราะห์เชิงพรรณนาและเชิงปริมาณด้วยแบบจำลองโลจิท (Logit Model) ซึ่งผู้วิจัย

สรุปผลในเชิงพรรณนาว่า สถาบันการเงินละเลยการตรวจสอบความถูกต้องของโครงการลงทุนของผู้ประกอบการที่กู้ยืมเงินระยะยาว จึงไม่ก่อให้เกิดการเพิ่มมูลค่าให้กิจการ และลูกหนี้ไม่มีเงินเพียงพอที่จะชำระหนี้คืน จึงเป็นเหตุให้ เงินกู้ยืมระยะยาวส่งผลต่อผิดนัดชำระหนี้ได้มากกว่าวงเงินเบิกเกินบัญชี

อภิปรายผลด้านคุณลักษณะของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร และปริมณฑลที่เป็นลูกหนี้ปกติในกลุ่มที่ไม่ผิดนัดชำระหนี้และในกลุ่มที่ผิดนัดชำระหนี้ของธนาคารพาณิชย์

จากการศึกษาคุณลักษณะของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในภาพรวม ด้านประเภทธุรกิจ พบว่า ส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าอุตสาหกรรม การบริการ และสินค้าอุปโภคบริโภค ตามลำดับอย่างเห็นได้ชัด และประเภทธุรกิจอื่น ๆ ที่เหลือมีสัดส่วนที่น้อย แต่ประเภทธุรกิจด้านทรัพยากรน้อยที่สุด นอกจากนี้ ผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในภาคที่ 3 คือบริเวณ ถนนพลับพลาไชย ถนนราชวงศ์ ถนนจักรเพชร ถนนสามเสน ถนนวรจักร และสถานีรถไฟหัวลำโพง ไม่ได้ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับเทคโนโลยี และภาคที่ 5 คือบริเวณ ถนนเอกมัย ถนนบางกะปิ ถนนคลองตัน ถนนลาดพร้าว และถนนพระราม 9 ไม่ได้ประกอบธุรกิจทรัพยากรเลย นอกจากนี้ ด้านการผิดนัดชำระหนี้ พบว่า ภาคที่ 6 คือบริเวณ ถนนรามอินทรา ถนนสวนสยาม ถนนกิ่งแก้ว ถนนแพรกษา ถนนอ่อนนุช ถนนบางนา-ตราด-จังหวัดสมุทรปราการ ถนนสุขุมวิท-จังหวัดสมุทรปราการ ถนนลำลูกกา-จังหวัดปทุมธานี และถนนวิภาวดีรังสิต-จังหวัดปทุมธานี มีสัดส่วนการผิดนัดชำระหนี้สูงที่สุด ตรงข้ามกับภาคที่ 3 คือบริเวณ ถนนพลับพลาไชย ถนนราชวงศ์ ถนนจักรเพชร ถนนสามเสน ถนนวรจักร และสถานีรถไฟหัวลำโพง มีสัดส่วนการผิดนัดชำระหนี้น้อยที่สุด

และจากการศึกษาความแตกต่างกันระหว่างคุณลักษณะของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในกลุ่มที่ไม่ผิดนัดชำระหนี้กับในกลุ่มที่ผิดนัดชำระหนี้ พบว่า ด้านอายุของบริษัท อัตราส่วนกำไรขั้นต้น ระยะเวลาที่ผ่อนชำระ และวงเงินสินเชื่อที่แตกต่างกันมีผลต่อการผิดนัดชำระหนี้ กล่าวคือ

ด้านอายุของบริษัท อัตราส่วนกำไรขั้นต้น และระยะเวลาที่ผ่อนชำระ พบว่า กลุ่มที่ไม่ผิดนัดชำระหนี้มีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มที่ผิดนัดชำระหนี้ โดยด้านอายุของบริษัท และด้านอัตราส่วนกำไรขั้นต้น สอดคล้องสมมติฐานการวิจัย กล่าวคือ อายุของบริษัทมากขึ้น (น้อยลง) โอกาสที่ผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs จะผิดนัดชำระหนี้น้อยลง (มากขึ้น) รวมถึงเป็นไปตามผลการวิจัยในครั้งนี้ และด้านอัตราส่วนกำไรขั้นต้น กล่าวคือ เป็นอัตราส่วนสำหรับวัดความสามารถในการทำกำไรของกิจการ หลังจากหักต้นทุนสินค้า ดังนั้น กลุ่มที่ไม่ผิดนัดชำระหนี้มีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนนี้สูง แสดงว่า บริษัทมีความสามารถในการทำกำไรได้ดี จึงมีเงินเหลือเพียงพอต่อการชำระหนี้ แต่ด้านระยะเวลาที่ผ่อนชำระไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Inupat, Naknok, and Aiamkong (2016) เรื่อง ปัจจัยที่ใช้ในการพิจารณาการให้สินเชื่อที่ส่งผลต่อการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรในจังหวัดปทุมธานี พบว่า ระยะเวลาในการให้กู้แปรผกผันกับหนี้ NPLs ของธนาคาร กล่าวคือ หากธนาคารลดจำนวนงวดที่ต้องผ่อนชำระของลูกหนี้ จะทำให้การเกิดหนี้ NPLs เพิ่มมากขึ้น เนื่องจาก ยอดผ่อนชำระต่องวดสูงขึ้น

ด้านวงเงินสินเชื่อ พบว่า กลุ่มที่ไม่ผิดนัดชำระหนี้มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่ากลุ่มที่ผิดนัดชำระหนี้ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ หากผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ได้รับวงเงินสินเชื่อเพิ่มขึ้น (ลดลง) โอกาสในการผิดนัดชำระหนี้จะเพิ่มขึ้น (ลดลง)

สรุปผลข้อเสนอแนะ

สำหรับการนำไปใช้

1. ผู้ให้สินเชื่อควรพิจารณาและให้ความสำคัญเรื่องคุณลักษณะของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ด้านอายุของบริษัทเป็นอันดับแรก โดยหลีกเลี่ยงการให้สินเชื่อแก่ผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ที่มีประสบการณ์น้อย

2. ผู้ให้สินเชื่อควรมีวิธีการวิเคราะห์วงเงินสินเชื่อและระยะเวลาการผ่อนชำระให้ผู้ขอสินเชื่อได้เหมาะสมและเพียงพออย่างถูกต้อง ภายใต้ข้อจำกัดของผู้ขอสินเชื่อและความเสี่ยงที่ผู้ให้สินเชื่อยอมรับได้ รวมถึง ประเภทของสินเชื่อธุรกิจ (Corporate Loan) ในกรณีนี้คือ เงินกู้ยืมระยะยาว และวงเงินเบิกเกินบัญชีต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการกู้ มิเช่นนั้น ผู้ให้สินเชื่อจะควบคุมการใช้สินเชื่อของลูกหนี้ได้ยาก ซึ่งอาจนำไปสู่ปัญหาสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ตามมา

2. ผู้ให้สินเชื่อควรมีกระบวนการบริหารสินเชื่ออย่างมีประสิทธิภาพ กล่าวคือ เมื่อผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ได้รับสินเชื่อแล้ว หน้าที่ที่สำคัญของผู้ให้สินเชื่อคือ ผู้ให้สินเชื่อควรติดตามดูแล ควบคุม และทบทวนคุณภาพสินเชื่อของลูกหนี้ที่มี เงินกู้ยืมระยะยาว อายุของบริษัทน้อย และวงเงินสินเชื่อน้อยอย่างใกล้ชิดใน สภาวะที่ปัจจัยภายนอกมีความผันผวน ได้แก่ นโยบายรัฐบาล ภาวะเศรษฐกิจ ภัยธรรมชาติ ค่านิยมและเทคโนโลยี ตลอดจนการแข่งขันทางธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับลูกหนี้ด้วย เพื่อให้อัตราส่วนกำไรขั้นต้นของลูกหนี้อยู่ในเกณฑ์ที่สูงอย่างต่อเนื่อง

3. ผู้ให้สินเชื่อควรพิจารณาผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในเขตพื้นที่เขตกรุงทพฯ และปริมณฑล บริเวณถนนรามอินทรา ถนนสวนสยาม ถนนกิ่งแก้ว ถนนแพรกษา ถนนอ่อนนุช ถนนบางนา-ตราด-จังหวัดสมุทรปราการ ถนนสุขุมวิท-จังหวัดสมุทรปราการ ถนนลำลูกกา-จังหวัดปทุมธานี และถนนวิภาวดีรังสิต-จังหวัดปทุมธานี และธุรกิจประเภทเกษตรและอุตสาหกรรมอาหาร และทรัพยากรเป็นพิเศษ ตั้งแต่ขั้นตอนแรกคือ การวิเคราะห์สินเชื่อ ไปจนถึง กระบวนการบริหารสินเชื่อในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็น การติดตามดูแล การควบคุม และการทบทวนคุณภาพสินเชื่อของลูกหนี้อยู่สม่ำเสมอ เนื่องจากเขตพื้นที่ และประเภทธุรกิจดังกล่าว มีอัตราการผิดนัดชำระหนี้สูงกว่าเขตพื้นที่และประเภทธุรกิจอื่น ๆ

สำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ด้านประชากรที่ใช้ในการศึกษา สามารถสำรวจข้อมูลจากประชากรกลุ่มอื่น ๆ รวมถึงระยะเวลาของการบันทึกข้อมูล เช่น บุคคลธรรมดา ธุรกิจที่มีขนาดใหญ่ขึ้น หรือเขตพื้นที่อื่น ๆ เช่น ภาคเหนือ ภาคกลาง หรือภาคตะวันออก ตลอดจนระยะเวลาที่มากขึ้น เช่น 5 ปี 7 ปี หรือ 9 ปี เป็นต้น เพื่อสะท้อน

มุมมองด้านอื่น ๆ เช่น คุณลักษณะของลูกหนี้ที่เปลี่ยนแปลงไป เป็นต้น อันเกิดจากข้อมูลที่มีความหลากหลายมากขึ้น

2. ด้านตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา สามารถใช้ตัวแปรอื่น ๆ ที่คลอบคลุมมากขึ้น เช่น ตัวแปรจากข้อมูลส่วนตัวของผู้บริหารกิจการ เช่น เพศ อายุ การศึกษา เป็นต้น หรือ ตัวแปรจากข้อมูลทางงบการเงิน เช่น สินทรัพย์ หนี้สิน ส่วนของเจ้าของ เป็นต้น รวมถึง การจัดอันดับความเสี่ยงของผู้กู้และหลักทรัพย์ประกัน (Credit Risk Rating) ภายในสถาบันการเงิน เพื่อนำมาวิเคราะห์ปัจจัยที่ใช้ทำนายการผิดชำระหนี้ได้อย่างแม่นยำมากขึ้น อันจะนำไปสู่แนวทางและหลักเกณฑ์ในการพิจารณาเพื่ออำนวยสินเชื่อ (Credit) ของสถาบันการเงินที่เกี่ยวข้องต่อไป

3. ด้านวิธีดำเนินวิจัย ควรใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ในครั้งต่อไป เพื่อรวบรวมข้อมูลในมิติที่แตกต่างกัน โดยการสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้องในเชิงลึก (In-Depth Interview) กับทั้งผู้ให้สินเชื่อและผู้ขอสินเชื่อ เพื่อศึกษาทิศทางและนโยบายสินเชื่อของสถาบันการเงินนั้น ๆ ในฐานะผู้ให้สินเชื่อตลอดจนทัศนคติของผู้ขอสินเชื่อด้วย

References

Agarwal, S., Chomsisengphet, S., and Liu, C. (2007). **Determinants of small business default.** M.S. thesis, University of Nevada, Reno, United States of America.

Alibaba Group. (2018). **History and milestones** [On-line]. Available: https://www.alibabagroup.com/en/about/history?year=2014

Amnuayprawit, S. (2016). **The strategic access to the capital for small and medium enterprises in Bangkok.** (In Thai). Ph.D. Dissertation, Kasem Bundit University, Thailand.

Asantey, O. J., and Tengey, S. (2014). **The determinants of bad loans in finance small and medium Enterprises in the banking sector in Ghana: A factorial analysis.** Ghana: Standard Chartered Bank Ghana.

Ayyagari, M., Demirguc, A-K., and Maksimovic, V. (2011). **Small vs. Young Firms across the world – Contribution to Employment, Job Creation, and Growth.** n.p.; cited in Edinburgh Group. (2012). SMEs: The big picture. Growing the global economy through SMEs. 2012(1): 6-20.

Bangkok Bank. (2017). Branches. (In Thai). **Annual report 2017.** 2017(1): 204-224.

Bank of Thailand (BOT), Relationship Communication Office, Organization Communication Department. (2017). Performance of commercial bank system in 2016. (In Thai). **News by BOT 2017.** 2017(1): 1-2.

_____ . Academic section of northeastern office. (1997). **Access to capital sources of SMEs: The case of northeastern of Thailand.** (In Thai). Bangkok: Bank of Thailand (BOT).

Brown, K., and Moles, P. (2016). **Credit Risk Management.** 2nd ed. Edinburgh: Heriot-Watt University.

Bunbanyen, C. (2004). **Models of probabilistic measurement of non-performing loans (NPLs) in Thailand.** (In Thai.). M.S. thesis, Kasetsart University, Thailand.

Edinburgh Group. (2012). SMEs: The big picture. **Growing the global economy through SMEs.** 2012(1): 6-20.

Gattni, L., and Sojan, D. (Eds.). (2016). Demand for finance. **Assessment of financing needs of SMEs in the Western Balkans countries.** 2016(7): 13-21.

Iampoom, J., and Tangwirut, A. (2016). Reviewing on stat in focus by Bank of Thailand (BOT). (In Thai). **Stat in Focus.** 2016(1): 3-5.

Inupat, A., Naknok, S., and Aiamkong, N. (2016). **Credit considering factors affecting non-performing loan of bank for agriculture and agricultural cooperative in Pathum Thani province.** (In Thai.). M.S thesis, Valaya Alongkorn Rajabhat University under the Royal Patronage, Thailand.

Kanchanawasee, S. (2012). **Applied statistics for behavior research.** (In Thai). 6th ed. Bangkok: Chulalongkorn University Press.

Klongphol, B. (2004). **Factors determining the probability of debt default: The case of real estate and construction sectors listed on the Stock Exchange of Thailand (SET).** (In Thai). M.S thesis, Dhurakij Pundit University, Thailand.

Kofi, A-S. E., and Portia, B. (2015). Determinants of Business Loan Default in Ghana. **Junior Scientific Researcher.** 1(1): 10-26.

Meknuea, C. (2012). **Measures of importance in the selection of research statistics.** [On-line]. Available: https://www.gotoknow.org/posts/431764

Mccann, F., and Calder, T. M. (2012). **Determinants of SME Loan Default: The Importance of Borrower-Level Heterogeneity.** Ireland: Central Bank of Ireland.

Muangpean, P. (2012). **Credit risk management for increasing efficiency of the Government Savings Banks in Bangkok and metropolitan area.** M.S thesis, Rajamangala University of Technology Thanyaburi, Thailand.

Murray, R. F. (1959). **Evaluating Credit Worthiness.** Business Loans of American Commercial Banks, (n.p.).

Novabizz. (2015). **Types of Credits and Sources of Credit.** [On-line]. Available: http://www.novabizz.net/credit-2.html

Office of Small and Medium Enterprise Promotion (OSMEP). (2015). **Report a situation small and medium (SME) enterprises in 2014.** (In Thai). n.p.; cited in Iampoom, J. and Tangwirut, A. (2016). Reviewing on stat in focus by Bank of Thailand (BOT). (In Thai). **Stat in Focus.** 2016(1): 1-2.

Phuchpanphol, W. (2005). **Credit management of financial institution.** (In Thai). 6th ed. Bangkok: Auksornshopol.

Rangsoongnuen, K. (2011). **Factor analysis with SPSS and AMOS for research.** (In Thai). Bangkok: SE-ED book publisher.

Sakaranan, S., Banthat, W., Chiwamitr, S., and Phuddhawiboon, D. (1987). **Credit Management.** (In Thai). Bangkok: Sukhothai Thammathirat Open University.

Wattana, S. (2015). **National agenda of the opportunity on accelerating SMEs growth in National Council for Peace and Order (NCPO)'s era** [On-line]. (In Thai). Available: https://www.bot.or.th/Thai/MonetaryPolicy/NorthEastern/DocLib_Research/02-SMEs_Full.pdf

World Bank. (2015). **Small and medium enterprises (SMEs) finance: Improving SMEs' access to finance and finding innovative solutions to unlock sources of capital** [On-line]. Available: http://www.worldbank.org/en/topic/smefinance

Yamane, T. (1973). **Statistics: An introductory analysis.** 3nd ed. New York: Harper and Row Publication.

Zmijewski, M. E. (1984). Methodological issues related to the estimation of financial distress prediction models. **Journal of Accounting Research.** 22(1): 59-82.